

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Στοιχείο	Περιγραφή	Παραδείγματα / Σημεία Προσοχής
Σκοπός	Να «ζωγραφίσει» με λέξεις κάτι ορατό ή απτό στον αναγνώστη.	Περιγράφουμε πρόσωπα, αντικείμενα, τοπία, ζώα, χώρους.
Αισθήσεις	Χρήση όρων που ενεργοποιούν τις αισθήσεις.	Όραση: χρώματα, σχήματα, μέγεθος Ακοή: ήχοι, θόρυβοι Όσφρηση/Γεύση: μυρωδιές, γεύσεις Αφή: υφές, θερμοκρασίες
Λεξιλόγιο	Εστίαση σε ουσιαστικά, επίθετα, επιρρήματα.	Ουσιαστικά: αντικείμενα/πρόσωπα Επίθετα: χαρακτηρίζουν τα ουσιαστικά Επιρρήματα: προσδιορίζουν ρήματα ή επίθετα
Τρόποι Περιγραφής	- Εξωτερική: ό,τι φαίνεται - Εσωτερική/Ψυχολογική: συναισθήματα, σκέψεις - Αναλογίες/Παρομοιώσεις	Παράδειγμα: «Τα μάτια της σαν δύο λίμνες»
Δομή	1. Γενική εικόνα 2. Λεπτομέρειες 3. Συνολική εντύπωση/συναίσθημα	«Το δωμάτιο ήταν μεγάλο. Στη γωνία υπήρχε ένα τραπέζι με ένα βάζο λουλούδια... Ήταν ήρεμο και φιλόξενο»
Στόχοι	- Διαφορά από αφήγηση - Χρήση ζωντανού λεξιλογίου - Αναγνώριση ουσιαστικών, επιθέτων, επιρρημάτων	Να γίνουν τα κείμενα παραστατικά και ζωντανά.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ	ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Γενική εικόνα Μπροστά μου στεκόταν ένα ψηλό και καλοσυνάτο αγόρι, που από την πρώτη στιγμή σου έδινε την εντύπωση ότι είναι ήρεμο και φιλικό. Λεπτομέρειες – Εξωτερική περιγραφή Το πρόσωπό του ήταν απαλό και φωτεινό, με δύο μεγάλα καστανά μάτια που έλαμπαν σαν μικρές ζεστές λίμνες όταν χαμογελούσε. Τα μαλλιά του, σκούρα και ελαφρώς σγουρά, έπεφταν απαλά στο μέτωπό του. Η φωνή του ήταν χαμηλή και γλυκιά, σαν ένα απαλό τραγούδι που σε ηρεμεί. Φορούσε ένα μπλε φούτερ και ένα ζευγάρι καθαρά αθλητικά παπούτσια, δείχνοντας ότι προσέχει την εμφάνισή του χωρίς υπερβολές. Εσωτερική περιγραφή – Συναισθήματα/χαρακτήρας Όταν μιλούσε, φαινόταν σκεπτικός αλλά αισιόδοξος, σαν να κουβαλούσε μέσα του μια ήρεμη δύναμη. Εμπνέει εμπιστοσύνη· νιώθεις πως μπορείς να του πεις ό,τι σε απασχολεί και θα σε ακούσει προσεκτικά. Τελική εντύπωση Η παρουσία του άφηνε μια ζεστή και φωτεινή αίσθηση, σαν να έφερνε μαζί του λίγο από το πρωινό φως.	Γενική εικόνα Στο παγκάκι του πάρκου καθόταν μια ηλικιωμένη κυρία, που με την πρώτη ματιά έδινε την εντύπωση της ήρεμης και ευγενικής μορφής. Λεπτομέρειες – Εξωτερική περιγραφή Τα μαλλιά της ήταν ολόλευκα και απαλά, σαν χνούδι πικραλίδας που το φυσά ο άνεμος. Στο πρόσωπό της ξεχώριζαν λεπτές ρυτίδες, σαν μικροί χάρτες που διηγούνταν τις ιστορίες της ζωής της. Τα μάτια της, γαλάζια και καθαρά, είχαν μια λάμψη ζωντάνιας και σοφίας. Φορούσε ένα σκουρόχρωμο παλτό και κρατούσε στα χέρια της ένα μικρό βιβλίο με φθαρμένο εξώφυλλο, που μύριζε ελαφρά παλιό χαρτί. Εσωτερικά στοιχεία – Συναισθήματα Όπως διάβαζε, το πρόσωπό της φώτιζε από μια ήρεμη χαρά, σαν να ταξίδευε σε έναν κόσμο γνωστό και αγαπημένο. Η φωνή της, όταν μίλησε σε ένα παιδάκι, ήταν γλυκιά και ζεστή, σαν απαλή μελωδία. Τελική εντύπωση Η παρουσία της γέμιζε το μέρος με μια αίσθηση γαλήνης και καλοσύνης, σαν να έφερνε μαζί της ένα κομμάτι παλιάς, ήρεμης εποχής.
ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΖΩΟΥ	ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΖΩΟΥ
Γενική εικόνα Στην αυλή της γιαγιάς συχνά εμφανίζεται μια μικρή, γκρι γάτα, που με την πρώτη ματιά δείχνει ήρεμη και παιχνιδιάρικη. Λεπτομέρειες – Εξωτερική περιγραφή & αισθήσεις Το τρίχωμά της είναι απαλό σαν βαμβάκι, με γκρι και λευκές ραβδώσεις που μοιάζουν με μικρές πινελιές πάνω σε καμβά. Τα μάτια της, καταπράσινα και φωτεινά, λάμπουν στο φως του ήλιου σαν δύο σμαράγδια. Όταν πλησιάζει, τα λεπτά της βήματα ακούγονται σχεδόν σιωπηλά, σαν να γλιστράει πάνω στο έδαφος. Αν την αγγίζεις, νιώθεις τη γούνα της ζεστή και μεταξένια, ενώ από το σώμα της έρχεται μια ήρεμη μυρωδιά καθαριότητας. Το νιαούρισμά της είναι γλυκό και μελωδικό, θυμίζοντας μικρό κουδουνάκι που χτυπά απαλά. Συμπεριφορά – Χαρακτήρας Λατρεύει να τρίβεται στα πόδια μας, ζητώντας τρυφερά χάδια, και συχνά ανεβαίνει στο πεζούλι για να παρατηρεί τον δρόμο, σαν μικρός φύλακας της γειτονιάς. Όταν όμως νιώθει ανασφάλεια, γίνεται ξαφνικά σβέλτη και προσεκτική, κοιτώντας γύρω της με μάτια ορθάνοιχτα. Τελική εντύπωση Η μικρή αυτή γάτα αφήνει πάντοτε μια αίσθηση ζεστασιάς και συντροφικότητας, σαν ένα πλάσμα που χαρίζει ηρεμία και χαμόγελο σε όποιον τη συναντήσει.	Γενική εικόνα Στο κλαδί της λεμονιάς στεκόταν ένας μικρός κοκκινομουστακάς, ένα πουλί ζωηρό και χαριτωμένο. Λεπτομέρειες – Αισθήσεις Το φτέρωμά του ήταν καφέ και απαλό, και στο στήθος του ξεχώριζε μια λαμπερή κόκκινη κηλίδα, σαν μικρή φλόγα. Τα μάτια του ήταν σκούρα και στρογγυλά, πάντα ανήσυχα, σαν να παρατηρούσαν κάθε κίνηση γύρω του. Το κελάηδισμά του ακουγόταν καθαρό και χαρούμενο, σαν μικρές σταγόνες νερού που πέφτουν σε μια λίμνη. Όταν άνοιγε τα φτερά του, σχηματιζόταν μια λεπτή, αστραπιαία κίνηση, σαν ριπή αέρα που χάνεται αμέσως. Συμπεριφορά – Χαρακτήρας Πετούσε από κλαδί σε κλαδί γρήγορα και παιχνιδιάρικα, σαν να έπαιζε ένα αόρατο παιχνίδι. Κάθε τόσο σταματούσε, σήκωνε το κεφάλι και τραγουδούσε ξανά. Τελική εντύπωση Το μικρό αυτό πουλί έφερνε στο κήπο μια νότα χαράς και ζωντάνιας, σαν να ξυπνούσε τη φύση με τη φωνή του.
ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ	ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ
Γενική εικόνα	Γενική εικόνα Στο επάνω ράφι της βιβλιοθήκης βρίσκεται ένα μικρό

Στο γραφείο μου βρίσκεται ένα μικρό, παλιό ρολόι, που από μακριά μοιάζει απλό, μα κρύβει τη δική του ιστορία. Λεπτομέρειες – Αισθήσεις Το στρογγυλό του σώμα είναι από θαμπωμένο ασημί, και πάνω του υπάρχουν μικρές χαρακιές που μαρτυρούν τα χρόνια που πέρασαν. Οι δείκτες του κινούνται αργά και σταθερά, με έναν απαλό, ρυθμικό ήχο: «τικ-τακ», σαν ήσυχοι χτύποι καρδιάς. Αν το πιάσεις, νιώθεις την κρύα, λεία επιφάνειά του, ενώ μια ελαφριά μυρωδιά μετάλλου σου θυμίζει παλιές εποχές. Λειτουργία – Χρήση Παρόλο που είναι παλιό, δείχνει πάντα την ώρα ακριβώς, σαν να προσπαθεί να αποδείξει πως ακόμη έχει αξία. Τελική εντύπωση Κρατώντας το, αισθάνομαι ότι αγγίζω ένα μικρό κομμάτι μνήμης, ένα αντικείμενο που κρύβει μέσα του στιγμές και ανθρώπους.	ξύλινο κουτί, που από την πρώτη ματιά δείχνει παλιό αλλά πολύτιμο. Λεπτομέρειες – Αισθήσεις Το ξύλο του είναι σκούρο και γυαλισμένο, με λεπτές χαραγματιές που δείχνουν ότι το έχουν αγγίξει πολλά χέρια μέσα στα χρόνια. Στο καπάκι υπάρχει μια μικρή, χάλκινη λαβή, κρύα στην αφή, που κάνει έναν απαλό μεταλλικό ήχο όταν την σηκώνεις. Μόλις ανοίξεις το κουτί, ξεχύνεται μια ελαφριά μυρωδιά παλιού χαρτιού, σαν να ξυπνούν μνήμες από άλλες εποχές. Μέσα του κρύβονται κιτρινισμένες φωτογραφίες, άλλες καθαρές κι άλλες ελαφρώς τσακισμένες, που μοιάζουν με παράθυρα σε περασμένες στιγμές. Οι εικόνες απεικονίζουν πρόσωπα που χαμογελούν, τοπία ξεθωριασμένα, σπίτια που ίσως να μην υπάρχουν πια. Συναίσθημα – Εντύπωση Κρατώντας το κουτί, νιώθεις πως αγγίζεις ένα θησαυρό αναμνήσεων, κάτι τόσο απλό και ταυτόχρονα τόσο γεμάτο ζωή. Τελική εντύπωση Είναι ένα αντικείμενο που δεν αξίζει για την τιμή του, αλλά για την ιστορία που κουβαλά μέσα του.
ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΠΙΟΥ	ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΠΙΟΥ
Γενική εικόνα Το δάσος απλωνόταν γύρω μου ήρεμο και μυστηριώδες, βυθισμένο στο απαλό φως της αυγής. Λεπτομέρειες – Αισθήσεις Τα ψηλά δέντρα, με τους χοντρούς, τραχείς κορμούς και τα πυκνά, πράσινα φύλλα, σχημάτιζαν μια φυσική οροφή πάνω από το μονοπάτι. Μια λεπτή ομίχλη ανέβαινε από το έδαφος, κάνοντας τον τόπο να μοιάζει σαν να τον είχε αγγίξει ένα ασημένιο πέπλο. Άκουγα το θρόισμα των φύλλων και το μακρινό κελήνηδισμα ενός πουλιού που έσπαγε τη σιωπή. Η μυρωδιά της βρεγμένης γης και των αγριολουλούδων γέμιζε τον αέρα, ενώ το δροσερό αεράκι άγγιζε το πρόσωπό μου σαν απαλή μεταξένια πινελιά. Συναίσθημα – Εσωτερική εντύπωση Καθώς περπατούσα, ένιωθα μια βαθιά γαλήνη, σαν το δάσος να μου μιλούσε ψιθυριστά και να με καλωσόριζε στον ήσυχο κόσμο του. Τελική εντύπωση Το τοπίο άφηνε την αίσθηση ότι βρίσκεσαι σε ένα μαγικό μέρος, όπου ο χρόνος κυλάει λίγο πιο αργά.	Γενική εικόνα Το ακρογιάλι απλωνόταν μπροστά μου ήσυχο και λαμπερό, λουσμένο στο ζεστό φως του ηλιοβασιλέματος. Λεπτομέρειες – Αισθήσεις Η θάλασσα είχε πάρει αποχρώσεις χρυσού και πορτοκαλί, σαν να είχε στρώσει επάνω της ένας απέραντος πολύτιμος μανδύας. Τα κύματα χτυπούσαν απαλά την ακτή, αφήνοντας έναν γλυκό, ρυθμικό ήχο, σαν ανασπνοή. Ο αέρας μύριζε αλμύρα και φρεσκάδα, ενώ η άμμος κάτω από τα πόδια ήταν ζεστή και απαλή σαν ψιλή βελούδα. Στον ορίζοντα, ο ήλιος κατέβαινε αργά, βάφοντας τον ουρανό με ροζ και μοβ σύννεφα. Συναίσθημα – Εσωτερική εντύπωση Κοιτώντας το τοπίο, ένιωθα μια βαθιά γαλήνη, σαν να σταματούσε ο χρόνος για λίγα μόλις δευτερόλεπτα. Η θάλασσα έμοιαζε να ψιθυρίζει μυστικά του κόσμου. Τελική εντύπωση Ήταν ένα τοπίο που σου έμενε στην καρδιά, γεμάτο ειρήνη, χρώμα και φως.
ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ	ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ
Γενική εικόνα Μπαίνοντας στο καθιστικό, ένιωθες αμέσως μια ζεστή και φιλόξενη ατμόσφαιρα, σαν κάποιος να σε αγκάλιαζε. Λεπτομέρειες – Αισθήσεις Στη μέση του δωματίου υπήρχε ένας μεγάλος, μαλακός καναπές, καλυμμένος με κρέμ μαξιλάρια. Το ξύλινο πάτωμα, γυαλισμένο και ζεστό, έτριζε ελαφρά σε κάθε βήμα. Στη γωνία έκαιγε ένα μικρό φωτιστικό, που έριχνε απαλό, κιτρινωπό φως, σαν φλόγα κεριού. Η μυρωδιά	Γενική εικόνα Η μικρή βιβλιοθήκη του σπιτιού ήταν ένας χώρος ήσυχος και ζεστός, ιδανικός για διάβασμα και σκέψη. Λεπτομέρειες – Αισθήσεις Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με ψηλά ράφια, γεμάτα πολύχρωμα βιβλία σε κάθε μέγεθος. Μερικά είχαν καινούργια, άκαμπτα εξώφυλλα, ενώ άλλα ήταν φθαρμένα, με την ιδιαίτερη μυρωδιά παλιού χαρτιού που γέμιζε τον χώρο. Στη γωνία υπήρχε ένα άνετο, βαθύ μπλε πολυθρόνακι, τόσο μαλακό που σε τύλιγε σαν αγκαλιά. Δίπλα του

κανέλας και ψημένων μπισκότων ερχόταν από την κουζίνα, κάνοντας τον χώρο να μοιάζει ακόμη πιο οικείος. Στον τοίχο κρεμόταν μια μεγάλη ζωγραφιά με γαλάζια βουνά, ενώ ένα χαλί παχύ και ζεστό σκέπαζε το κέντρο του δωματίου. Συναίσθημα – Εσωτερική εντύπωση Ο χώρος σε έκανε να νιώθεις ασφάλεια και ηρεμία, σαν μέρος όπου μπορείς να ξεκουραστείς και να αφήσεις πίσω κάθε ένταση. Τελική εντύπωση Ήταν ένα δωμάτιο που θύμιζε σπίτι, ακόμη κι αν δεν ήταν δικό σου.	στεκόταν ένα μικρό ξύλινο τραπέζακι, όπου έκαιγε μια λάμπα με ήρεμο, ζεστό φως, που φώτιζε τα βιβλία απαλά χωρίς να κουράζει τα μάτια. Το πάτωμα ήταν καλυμμένο με ένα χοντρό, χρωματιστό χαλί, πάνω στο οποίο μπορούσες να περπατάς σχεδόν αθόρυβα. Στο παράθυρο κρέμονταν λεπτές, λευκές κουρτίνες, που κινούνταν αργά με κάθε ριπή του αέρα, σαν ψίθυροι. Συναίσθημα – Εσωτερική εντύπωση Ο χώρος με γέμιζε πάντα με μια αίσθηση ηρεμίας και συγκέντρωσης, λες και μόλις περνούσα την πόρτα άφηνα πίσω μου κάθε ανησυχία. Τελική εντύπωση Ήταν ένα δωμάτιο που σε καλούσε να χαθείς στις ιστορίες των βιβλίων, ένας μικρός παράδεισος για όποιον αγαπά το διάβασμα.
---	---

ΑΦΗΓΗΣΗ

Στοιχείο	Περιγραφή	Παραδείγματα / Σημεία Προσοχής
Σκοπός	Να διηγηθεί γεγονότα ή ιστορίες με χρονική σειρά.	Εκδρομές, περιπέτειες, γιορτές, ατυχήματα, οικογενειακά γεγονότα
Δομή	1. Αρχή (Χρόνος, τόπος, χαρακτήρες) 2. Μέση (Γεγονότα, δράση, κορύφωση) 3. Τέλος (Κατάληξη, συνέπειες, συναισθήματα)	«Την περασμένη Δευτέρα ξεκινήσαμε για το βουνό. Στη μέση της διαδρομής... Τελικά επιστρέψαμε κουρασμένοι αλλά χαρούμενοι»
Χρονική σειρά	Χρήση χρονολογικών συνδέσμων και ρημάτων παρελθόντος	τότε, ύστερα, αργότερα, μετά, πριν
Χαρακτήρες	Παρουσία ατόμων ή ζώων που συμμετέχουν ή παρατηρούν	Μαθητές, φίλοι, οικογένεια, ζώα
Στοιχεία περιγραφής	Προσθήκη περιγραφικών στοιχείων για ζωντάνια	Χρώματα, ήχοι, μυρωδιές, κινήσεις
Στόχοι	- Κατανόηση της χρονικής ακολουθίας - Ανάπτυξη αφηγηματικών δεξιοτήτων - Χρήση λεξιλογίου για ζωντανή αφήγηση	Να γίνει η ιστορία κατανοητή, ενδιαφέρουσα και παραστατική

ΑΦΗΓΗΣΗ	ΑΦΗΓΗΣΗ
Εκδρομή στο βουνό Την προηγούμενη Παρασκευή ξεκινήσαμε με το σχολείο για μια εκδρομή στο κοντινό βουνό. Από το πρωί όλοι είχαμε καλή διάθεση· ο ήλιος έλαμπε και το λεωφορείο ήταν γεμάτο φωνές και γέλια. Όταν φτάσαμε, ο δάσκαλος μάς μοίρασε σε ομάδες και αρχίσαμε την πεζοπορία μέσα στο δάσος. Τα δέντρα υψώνονταν πανύψηλα και ακούγαμε το θρόισμα των φύλλων με κάθε μας βήμα. Στη μέση της διαδρομής, σταματήσαμε σε ένα ξέφωτο για να ξεκουραστούμε. Εκεί παίζαμε, βγάλαμε φωτογραφίες και φάγαμε τα σάντουιτς που είχαμε μαζί μας. Το απόγευμα, αφού επιστρέψαμε κουρασμένοι αλλά χαρούμενοι, ένιωσα πως ήταν από τις πιο όμορφες μέρες της σχολικής χρονιάς.	Καλοκαιρινό Ταξίδι σε νησί Το καλοκαίρι που πέρασε, ταξίδεψα για πρώτη φορά στη Νάξο μαζί με την οικογένειά μου. Από τη στιγμή που πατήσαμε στο λιμάνι, με τύλιξε η μυρωδιά της θάλασσας και ο ήχος των κυμάτων που χτυπούσαν απαλά την προβλήτα. Ο ήλιος έλαμπε δυνατά πάνω στα λευκά σπίτια και τις μπλε πόρτες, δημιουργώντας μια εικόνα που έμοιαζε ζωγραφισμένη. Την πρώτη μέρα περπατήσαμε στα στενά σοκάκια της Χώρας. Τα πλακόστρωτα μοσχοβολούσαν βασιλικό από τις γλάστρες που έβγαιναν στα μικρά μπαλκόνια. Κάθε τόσο ακούγαμε από κάποιο καφενείο το γέλιο των ντόπιων και τη μουσική ενός μπουζουκιού. Την επόμενη μέρα πήγαμε στην παραλία του Αγίου Προκοπίου. Η θάλασσα ήταν τόσο καθαρή που έβλεπες τον βυθό σαν να τον κοιτούσες μέσα από γυαλί. Το νερό ήταν δροσερό, και καθώς κολυμπούσα αισθανόμουν το αλάτι να με δροσίζει και τον ήλιο να ζεσταίνει την πλάτη μου. Όταν βγήκαμε, φάγαμε παραδοσιακή γραβιέρα και λουκουμάδες με μέλι σε μια μικρή ταβέρνα, δίπλα στο ακρογιάλι. Το βράδυ ανεβήκαμε στην Πορτάρα. Ο αέρας φυσούσε απαλά και ο ήλιος έδυε πίσω από το πέλαγος, βάφοντας τον ουρανό πορτοκαλί και ροζ. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα

	πως δεν υπάρχει κάτι πιο όμορφο και γαλήνιο από το να κοιτάς τον ορίζοντα ενός κυκλαδίτικου νησιού. Αυτό το ταξίδι μου έμεινε αξέχαστο, όχι μόνο για τα μέρη που είδα, αλλά για το αίσθημα ελευθερίας και χαράς που με συνόδευε σε κάθε βήμα.
ΑΦΗΓΗΣΗ	ΑΦΗΓΗΣΗ
Η Γιορτή του Σχολείου Την ημέρα της εθνικής επετείου, το σχολείο μας οργάνωσε μια μεγάλη γιορτή στην αίθουσα εκδηλώσεων. Από νωρίς, οι μαθητές που συμμετείχαν έκαναν πρόβες και τα μεγάφωνα δοκιμάζονταν ξανά και ξανά. Όταν άρχισε η γιορτή, τα φώτα χαμήλωσαν και η χορωδία ξεκίνησε να τραγουδά. Στη συνέχεια, ακολούθησαν απαγγελίες ποιημάτων και μικρά θεατρικά. Το κοινό παρακολουθούσε συγκινημένο. Το πιο εντυπωσιακό σημείο ήταν το ντοκιμαντέρ που είχαμε ετοιμάσει με παλιές φωτογραφίες και μαρτυρίες. Στο τέλος, οι δάσκαλοι μάς χειροκρότησαν θερμά και εμείς φύγαμε γεμάτοι υπερηφάνεια και χαρά.	Αφήγηση Περιπέτειας στο Πάρκο Την περασμένη Κυριακή αποφάσισα να πάω με μερικούς φίλους στο κοντινό πάρκο για να παίξουμε ποδόσφαιρο. Ο καιρός ήταν ηλιόλουστος, ο αέρας δροσερός και το γρασίδι ακόμα βρεγμένο από τη δροσιά της νύχτας. Μόλις φτάσαμε, το γέλιο μας αντήχησε ανάμεσα στα δέντρα και τα λουλούδια, ενώ τα πουλιά κελαηδούσαν στους κλασικούς τους ρυθμούς. Ξεκινήσαμε να παίξουμε, αλλά σύντομα ένα από τα πιο ζωηρά παιδιά, ο Γιώργος, έτρεξε πολύ γρήγορα και έπεσε πάνω σε ένα μικρό λοφάκι με χώμα. Το αποτέλεσμα ήταν να κυλιστεί και να γεμίσει το παντελόνι του χώμα, ενώ εμείς ξέσπασαμε σε γέλια. Ο ίδιος, όμως, σηκώθηκε γελώντας και είπε: «Δεν πειράζει! Αυτό ήταν μέρος του παιχνιδιού!» Στη συνέχεια αποφασίσαμε να κάνουμε μια μικρή κρυψώνα ανάμεσα στα δέντρα. Κρυφτήκαμε πίσω από θάμνους και βράχους και προσπαθήσαμε να τρομάξουμε ο ένας τον άλλο. Η αγωνία και η χαρά μας έκαναν να ξεχάσουμε την ώρα. Όταν ο ήλιος άρχισε να δύει, μαζέψαμε τις μπάλες και τα μπουκάλια νερού και καθίσαμε κάτω από μια μεγάλη βελανιδιά για να ξεκουραστούμε. Φεύγοντας, ένιωθα γεμάτος ενέργεια και χαρά. Ήταν μια μέρα που δεν θα ξεχάσω ποτέ, γεμάτη παιχνίδι, γέλιο και μικρές... περιπέτειες στο πάρκο.
ΑΦΗΓΗΣΗ	ΑΦΗΓΗΣΗ
Το Παραδοσιακό Κάψιμο του Χειμώνα Κάθε χρόνο στο χωριό της γιαγιάς, την τελευταία Κυριακή του Φλεβάρη, γίνεται ένα παλιό έθιμο: το «Κάψιμο του Χειμώνα». Από το πρωί οι κάτοικοι συγκεντρώνονται στην πλατεία και στήνουν έναν μεγάλο ομοίωμα που συμβολίζει τον χειμώνα. Τα παιδιά βοηθούν στο στόλισμα με κορδέλες και χρώματα. Όταν πέφτει το σκοτάδι, άναψαν οι δάδες και όλοι πλησίασαν γύρω από το ομοίωμα. Με τραγούδια και τύμπανα, οι μεγαλύτεροι άναψαν τη φωτιά και οι φλόγες άρχισαν να υψώνονται. Καθώς ο «χειμώνας» καίγεται, όλοι ευχόμασταν να έρθει γρήγορα η άνοιξη. Στο τέλος, μοιράστηκαν παραδοσιακά γλυκά και η πλατεία γέμισε γέλια και αρώματα. Για μένα ήταν μια εμπειρία μαγική και ζεστή, γεμάτη παράδοση.	Κάθε χρόνο, παραμονή Χριστουγέννων, το χωριό μου γεμίζει από μυρωδιές, φώτα και παιδικές φωνές. Το έθιμο που περιμένουμε όλοι με ανυπομονησία είναι το «Ανάμμα του Δέντρου στην Πλατεία». Από νωρίς το απόγευμα, οι κάτοικοι συγκεντρώνονται κάτω από το μεγάλο πεύκο, που ο στολισμός του αρχίζει μέρες πριν. Εκείνη τη χρονιά, όμως, ο αέρας ήταν παγωμένος και μικρές νιφάδες άρχισαν να πέφτουν, κάνοντας την πλατεία να μοιάζει με σκηνή από παραμύθι. Τα παιδιά έτρεχαν γύρω από το δέντρο, τραγουδώντας τα κάλαντα με κουδουνάκια που έκαναν ένα γλυκό, μεταλλικό ήχο. Οι μεγάλοι κουβέντιαζαν χαμογελώντας, κρατώντας ζεστό τσάι και μελομακάρονα. Όταν επιτέλους έφτασε η στιγμή, ο πρόεδρος του χωριού μέτρησε αντίστροφα. Με το «ένα!» άναψαν τα λαμπάκια και το πεύκο φωτίστηκε ολόκληρο με χρυσές και κόκκινες λάμπες. Όλοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Για μια στιγμή, το χωριό έμοιαζε ενωμένο κάτω από αυτό το φωτεινό σύμβολο, κι εγώ ένιωσα μια ζεστή, γιορτινή συγκίνηση να με πλημμυρίζει. Από τότε, κάθε φορά που βλέπω χριστουγεννιάτικα φώτα, θυμάμαι εκείνη τη μαγική στιγμή και το χιονισμένο χωριό να λάμπει σαν μικρή χρυσή πολιτεία.

ΑΦΗΓΗΣΗ	ΑΦΗΓΗΣΗ
Το Ποδήλατο που Ξέφυγε Πέρσι το καλοκαίρι, ενώ έκανα ποδήλατο με τους φίλους μου, συνέβη κάτι απρόσμενο. Πηγαίναμε γρήγορα στον ποδηλατόδρομο, όταν ξαφνικά η ρόδα μου χτύπησε σε μια πέτρα. Έχασα την ισορροπία μου και έπεσα στο πλάι. Άκουσα ένα γδούπο και ένιωσα ένα κάψιμο στο γόνατό μου. Οι φίλοι μου σταμάτησαν αμέσως και με βοήθησαν να σηκωθώ. Ευτυχώς, δεν ήταν κάτι σοβαρό· μόνο μια μικρή πληγή. Με καθάρισαν με νερό και συνεχίσαμε πιο προσεκτικά. Αργότερα, όταν γύρισα σπίτι, συνειδητοποίησα πως αυτό το μικρό ατύχημα με δίδαξε να μην τρέχω απερίσκεπτα, ακόμα κι αν διασκεδάζω.	Ένα ευτράπελο σσυμβάν στο σχολείο Πέρσι, στο τέλος της σχολικής χρονιάς, αποφασίσαμε με την τάξη να κάνουμε μια μικρή γιορτή στην αυλή. Ο καιρός ήταν ζεστός και όλοι είχαμε φέρει κάτι από το σπίτι: γλυκά, χυμούς, αλμυρά. Εγώ είχα μαζί μου μια μεγάλη πιατέλα με τυροπιτάκια που η μαμά μου είχε ετοιμάσει το πρωί. Καθώς στρώναμε το τραπέζι, ο συμμαθητής μου ο Μάριος, γνωστός για τις... γκάφες του, θέλησε να μετακινήσει ένα μεγάλο πλαστικό μπουκάλι χυμό. «Μην ανησυχείτε, το έχω!» είπε με σιγουριά. Μόλις όμως το σήκωσε, το καπάκι που δεν είχε βιδωθεί καλά πετάχτηκε και ένα πίδακας πορτοκαλάδας εκτοξεύτηκε ψηλά, λες και ήταν συντριβάνι. Η πορτοκαλάδα έλουσε τον Μάριο από την κορυφή μέχρι τα παπούτσια, ενώ όλοι γύρω του έμειναν ακίνητοι για ένα δευτερόλεπτο πριν ξεσπάσουν σε γέλια. Ο ίδιος, με τα μαλλιά του κολλημένα και το πρόσωπό του να γυαλίζει από τη ζάχαρη, είπε απλώς: «Ε... τουλάχιστον μυρίζω ωραία!» Από εκείνη τη στιγμή, το πάρτι έγινε ακόμη πιο διασκεδαστικό. Ο Μάριος, αντί να θυμώσει, αστειευόταν με όλους, και για αρκετή ώρα τρέχαμε να μαζέψουμε χαρτοπετσέτες και να πούμε την ιστορία ξανά και ξανά. Κάθε φορά που τον βλέπω, θυμάμαι εκείνη τη μέρα και το «συντριβάνι πορτοκαλάδας», που έκανε ολόκληρη την τάξη να γελάει μέχρι δακρύων.
ΑΦΗΓΗΣΗ	ΑΦΗΓΗΣΗ
Αφήγηση Αθλητικού Γεγονότος Την περασμένη άνοιξη συμμετείχα για πρώτη φορά στους σχολικούς αγώνες στίβου. Από το πρωί, το στάδιο ήταν γεμάτο ενθουσιασμό: συμμαθητές που φώναζαν συνθήματα, δάσκαλοι που μοίραζαν αριθμούς συμμετοχής και γονείς που κρατούσαν κάμερες και νερά. Ο ήλιος λαμπύριζε πάνω στο tartan του στίβου και μια ελαφριά ζέστη μας έκανε όλους να ιδρώνουμε λίγο πριν καν ξεκινήσουμε. Ήμουν δηλωμένος στα 100 μέτρα και, όσο πλησίαζε η σειρά μου, η καρδιά μου χτυπούσε όλο και πιο δυνατά. Όταν ο κριτής μας φώναξε στη γραμμή εκκίνησης, ένιωσα τα πόδια μου να τρέμουν. «Ετοιμοι...» είπε, και εγώ πήρα μια βαθιά ανάσα. «Πάμε!». Με το σφύριγμα, πετάχτηκα μπροστά όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Ο αέρας μού χτυπούσε το πρόσωπο και ένιωθα σαν να πετούσα πάνω στον στίβο. Για μια στιγμή άκουγα μόνο τον ρυθμικό παλμό των βημάτων μου. Λίγο πριν από τον τερματισμό κατάλαβα ότι ήμουν πολύ κοντά με έναν συμμαθητή μου, και έβαλα όλη μου τη δύναμη στην τελευταία ευθεία. Όταν πέρασα τη γραμμή, δεν ήξερα καν τι θέση πήρα. Μόνο που είχα λαχανιάσει και γελούσα από την ανακούφιση. Τελικά ανακοινώθηκε ότι βγήκα δεύτερος. Μπορεί να μην κέρδισα το χρυσό, όμως ένιωσα περήφανος γιατί είχα προσπαθήσει όσο μπορούσα.	Αφήγηση Καλλιτεχνικής Εκδήλωσης Τον Μάιο που μας πέρασε, το σχολείο μας διοργάνωσε μια μεγάλη καλλιτεχνική εκδήλωση στο αμφιθέατρο. Από το πρωί επικρατούσε ενθουσιασμός: μαθητές που έτρεχαν πάνω-κάτω για πρόβες, καθηγητές που έστηναν μικρόφωνα και φώτα, και γονείς που έπαιρναν θέσεις για να απολαύσουν το πρόγραμμα. Το αμφιθέατρο ήταν στολισμένο με πολύχρωμες κορδέλες, ζωγραφιές μαθητών και χαμηλά φωτάκια που έδιναν μια ζεστή, γιορτινή ατμόσφαιρα. Η εκδήλωση ξεκίνησε με τη σχολική χορωδία. Τα παιδιά τραγουδούσαν τόσο αρμονικά που για λίγο επικράτησε απόλυτη ησυχία στην αίθουσα. Οι φωνές τους έδεναν μεταξύ τους, δημιουργώντας μια μελωδία που σε ταξίδευε. Αμέσως μετά ακολούθησαν θεατρικά σκετσάκια. Ένα από αυτά, μια μικρή κωμωδία, έκανε το κοινό να ξεσπάσει σε γέλια, ειδικά όταν ένας από τους μαθητές ξέχασε τα λόγια του και προσπάθησε να αυτοσχεδιάσει. Το πιο συναρπαστικό μέρος, όμως, ήταν ο χορός. Η ομάδα μοντέρνου χορού παρουσίασε μια χορογραφία γεμάτη ενέργεια και συγχρονισμό. Τα φώτα χαμήλωσαν, και οι κινήσεις των μαθητών δημιουργούσαν εντυπωσιακές σκιές στον τοίχο, σαν να χόρευε ολόκληρη η σκηνή μαζί τους. Στο τέλος, όλη η αίθουσα ξέσπασε σε δυνατό χειροκρότημα. Όταν ολοκληρώθηκε η εκδήλωση, όλοι οι μαθητές ανέβηκαν στη σκηνή για τον τελικό χαιρετισμό. Εγώ, παρόλο που δεν συμμετείχα σε κάποιο κομμάτι, ένιωσα

Η μέρα εκείνη μου έμεινε αξέχαστη: όχι για το μετάλλιο, αλλά για το συναίσθημα της προσπάθειας, τη χαρά του αγώνα και το ότι για πρώτη φορά ένιωσα πραγματικά πόσο ωραίο είναι να ξεπερνάς τον εαυτό σου.	περήφανος που ανήκω σε ένα σχολείο όπου ο καθένας έχει χώρο να εκφραστεί δημιουργικά. Καθώς έφευγα από το αμφιθέατρο, η εικόνα των παιδιών που χόρευαν κάτω από τα φώτα μου έμεινε στο μυαλό σαν μια μικρή, ζωντανή ανάμνηση τέχνης.
ΑΦΗΓΗΣΗ Αφήγηση Τεχνολογικής Έκθεσης Τον περασμένο Νοέμβριο επισκεφθήκαμε, μαζί με το σχολείο, μια μεγάλη τεχνολογική έκθεση που είχε στηθεί στο συνεδριακό κέντρο της πόλης. Από την πρώτη στιγμή που μπήκαμε στην αίθουσα, ένιωσα σαν να ταξίδεψα στο μέλλον. Παντού γύρω μας υπήρχαν φωτεινές οθόνες, ρομπότ που κινούνταν μόνα τους και διαδραστικά περίπτερα όπου μπορούσες να δοκιμάσεις νέες συσκευές. Το πιο εντυπωσιακό σημείο της έκθεσης ήταν ένα ρομπότ που μιλούσε σαν άνθρωπος. Όταν το πλησίασα, γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος μου και μου είπε: «Γεια σου! Θέλεις να σου λύσω έναν γρίφο;» Όλη η τάξη ξέσπασε σε γέλια όταν μπερδεύτηκα και απάντησα... «Όχι, ευχαριστώ!» από αμηχανία. Στη συνέχεια, δοκιμάσαμε γυαλιά εικονικής πραγματικότητας. Ξαφνικά βρέθηκα σε έναν διαστημικό σταθμό και έβλεπα πλανήτες να περνούν μπροστά μου. Η εμπειρία ήταν τόσο ζωντανή που για λίγο ξέχασα ότι βρισκόμουν σε έκθεση. Όταν φύγαμε, όλοι μιλούσαμε ενθουσιασμένοι. Ήταν μια μέρα γεμάτη νέες εικόνες και τεχνολογικά θαύματα που με έκαναν να συνειδητοποιήσω πόσο γρήγορα εξελίσσεται ο κόσμος γύρω μας.	ΑΦΗΓΗΣΗ Αφήγηση Επιστημονικής Δράσης Στο πλαίσιο της εβδομάδας επιστήμης, το σχολείο μας οργάνωσε μια ξεχωριστή δράση: πείραμα ηφαίστειου στην αυλή. Από νωρίς, οι μαθητές της πρώτης γυμνασίου γεμίσαμε τραπέζια με μπουκάλια, χρώματα, ζύδι, μαγειρική σόδα και πηλό για το «βουνό». Σε λίγη ώρα είχαμε φτιάξει ένα μικρό ηφαίστειο, βαμμένο καφέ και κόκκινο για να μοιάζει αληθινό. Όλοι μαζευτήκαμε γύρω του, ενώ οι καθηγητές μας βιντεοσκοπούσαν το πείραμα. Όταν ρίξαμε το μείγμα μέσα στο κέντρο, ακούστηκε ένα απαλό «φσστ» και στη συνέχεια ξέσπασε ένα ποτάμι από αφρούς, κόκκινους σαν λάβα. Τα παιδιά φώναζαν από ενθουσιασμό και κάποιοι έκαναν ένα βήμα πίσω για να μην λερωθούν. Η αυλή γέμισε χαμόγελα, γέλια και κινητά που τραβούσαν βίντεο. Παρόλο που το «ηφαίστειο» μας δεν έκαιγε, η εικόνα που σχηματίστηκε ήταν εντυπωσιακή. Ήταν μια απλή αλλά μαγική στιγμή, που μας έδειξε πως η επιστήμη μπορεί να γίνει παιχνίδι και διασκέδαση.
ΑΦΗΓΗΣΗ Η Πρώτη Μέρα στο Γυμνάσιο Την πρώτη μέρα στο Γυμνάσιο ήμουν γεμάτος άγχος και ενθουσιασμό. Το σχολείο φαινόταν τεράστιο και οι διάδρομοι άγνωστοι. Όταν μπήκα στην τάξη, οι περισσότεροι κοιτούσαν διστακτικά γύρω τους. Σε λίγο εμφανίστηκε η φιλόλογός μας και χαμογέλασε ζεστά, κάνοντάς μας να νιώσουμε άμεσα καλύτερα. Κατά τη διάρκεια της μέρας, γνωριστήκαμε μεταξύ μας, ανταλλάξαμε σχόλια και μικρά αστεία. Στο διάλειμμα γνωρίσαμε μαθητές από άλλα τμήματα και μάθαμε πού βρίσκονται τα εργαστήρια και η βιβλιοθήκη. Το απόγευμα, γυρνώντας σπίτι, ένιωσα πως είχα κάνει μια καινούρια αρχή, γεμάτη ευκαιρίες.	ΑΦΗΓΗΣΗ Το Βράδυ με τα Αστέρια Ένα καλοκαιρινό βράδυ, καθώς καθόμασταν όλοι μαζί στο μπαλκόνι, έσβησαν ξαφνικά τα φώτα σε όλο το τετράγωνο. Ήταν μια μικρή διακοπή ρεύματος. Αντί να γκρινιάζουμε, σηκώσαμε το βλέμμα μας στον ουρανό και είδαμε ένα πλήθος από φωτεινά αστέρια, πολύ περισσότερα απ' όσα είχαμε ξαναδεί. Ο πατέρας μας έδειχνε αστερισμούς, η μητέρα έφερε λίγα κεράκια και το μικρό μου αδερφάκι έκανε ευχές σε κάθε «πεφταστέρι». Ήταν μια απλή στιγμή, αλλά τόσο ήρεμη και ενωτική, που ακόμη και σήμερα τη θυμάμαι σαν μια μικρή γιορτή μέσα στη σιωπή της νύχτας.
ΑΦΗΓΗΣΗ Αφήγηση Μαθητικού Φεστιβάλ Στο τέλος της χρονιάς, το σχολείο μας διοργάνωσε ένα μεγάλο μαθητικό φεστιβάλ στην αυλή. Υπήρχαν πάγκοι με ζωγραφίες, χειροποίητες κατασκευές, φωτογραφίες από δραστηριότητες, αλλά και μικρές σκηνές όπου μαθητές παρουσίαζαν μουσική, χορό και θεατρικά αποσπάσματα. Η δική μας τάξη είχε ετοιμάσει έναν πάγκο με έργα τέχνης. Είχα φτιάξει μια ζωγραφιά με νερομπογιές	ΑΦΗΓΗΣΗ Μια Μέρα στη Βιβλιοθήκη Την προηγούμενη Τετάρτη, αποφάσισα να επισκεφτώ τη δημοτική βιβλιοθήκη μετά το σχολείο. Μόλις μπήκα, με τίλιζε η μυρωδιά του χαρτιού και η ησυχία του χώρου. Τα ράφια ήταν γεμάτα βιβλία σε κάθε μέγεθος και χρώμα, και οι αναγνώστες καθόντουσαν ήσυχα, γυρνώντας σελίδες με προσοχή. Καθώς περπατούσα ανάμεσα στα ράφια, είδα μια γωνιά αφιερωμένη σε παιδικά βιβλία. Τα εξώφυλλα ήταν τόσο

που απεικόνιζε τη θάλασσα το καλοκαίρι. Όταν κάποιοι γονείς την είδαν και μου είπαν ότι τους άρεσε, ένιωσα ένα περίεργο μίγμα ντροπής και περηφάνειας μαζί. Λίγο αργότερα ξεκίνησαν οι μουσικές εμφανίσεις. Μια ομάδα μαθητών έπαιξε κιθάρα και τραγούδησε ένα χαρούμενο καλοκαιρινό τραγούδι. Όλοι άρχισαν να χτυπούν ρυθμικά παλαμάκια. Στη συνέχεια, η θεατρική ομάδα παρουσίασε ένα μικρό έργο γεμάτο χιούμορ· μάλιστα σε μια σκηνή, όταν ένας μαθητής μπέρδευε μια ατάκα του, το κοινό γέλασε δυνατά και το σκηνικό έγινε ακόμη πιο ζωντανό. Το φεστιβάλ τελείωσε με έναν μεγάλο κύκλο χορού, στον οποίο μπήκαν μαθητές, γονείς και καθηγητές. Καθώς ο ήλιος έδυε και η αυλή φωτιζόταν από πολύχρωμα φαναράκια, ένιωσα σαν να βρισκόμουν σε μια μικρή, χαρούμενη πολιτεία δημιουργίας.	φωτεινά και ζωηρά, που μοιάζαν σαν να ζωντάνευαν. Άνοιξα ένα βιβλίο με παραμύθια και άρχισα να διαβάζω για έναν γενναίο ήρωα που ταξίδευε σε μαγικά βασίλεια. Η φαντασία μου ταξίδευε μαζί του, και για λίγο ένιωσα πως βρισκόμουν μέσα στο ίδιο το παραμύθι. Λίγο αργότερα, μια μικρή ομάδα παιδιών ξεκίνησε να συμμετέχει σε μια αφήγηση παραμυθιού με τη βιβλιοθηκονόμο. Τα παιδιά διάλεγαν χαρακτήρες και φωνές, κι εγώ γελούσα με τις έξυπνες ατάκες τους. Η ώρα πέρασε γρήγορα, και όταν ήρθε η στιγμή να φύγω, αισθάνθηκα μια γλυκιά ικανοποίηση και ήρεμη χαρά. Φεύγοντας από τη βιβλιοθήκη, κρατούσα το βιβλίο μου σφιχτά στα χέρια και ήξερα ότι εκείνη η μέρα με είχε γεμίσει φαντασία, ηρεμία και χαμόγελα.
--	---

